

**CAÇA
MAJOR**

BIG GAME

**DAN
SMITH**

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *Big Game*

Publicat per acord amb Chicken House.

© 2015, Dan Smith, pel text

Basat en el relat original de Jalmari Helander i Petri Jokiranta

Basat en el guió original de Jalmari Helander © 2015

Basat en la pel·lícula original produïda per

Subzero Film Entertainment juntament amb

Altitude Film Entertainment i Egoli Tossell Film

© 2015, Aurora Ballester i Gassó, per la traducció

© 2015, Editorial Casals, SA, per aquesta edició

Casp, 79 – 08013 Barcelona

Tel.: 902 107 007

editorialbambu.com

bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Imatge de la coberta: © 2014 Subzero Film Entertainment,

Altitude Film Entertainment, Egoli Tossell Film

Primera edició: febrer de 2015

ISBN: 978-84-8343-372-0

Dipòsit legal: B-27636-2014

Printed in Spain

Imprès a Anzos, SL

Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

La primera cacera

Ajupit a l'ombra d'un cercle de bedolls, vaig aixecar el cap i vaig ensumar l'aire. El perfum terrós i humit de la molsa i l'humus em va omplir els narius, però hi vaig detectar alguna cosa més, una cosa càlida i salvatge.

Em vaig quedar quiet i vaig escoltar la fregadissa d'un moviment.

Era allà.

Més endavant hi havia una cosa, amagada entre les clapes verdoses del bosc.

Sense apartar els ulls dels arbres, em vaig inclinar cap a terra i vaig agafar un pessic de les últimes fulles de la tardor, marrons i plenes de pols. Quan les vaig espolsar a l'aire van deixar anar el polsim cap a mi, cosa que em va indicar que allò que voltava per allà a prop no em podia olorar. Estava a resguard del vent.

Vaig estrènyer fort l'arc amb la mà esquerra i amb la dreta vaig agafar de darrere meu una fletxa de dins el buirac. Tenia la punta afilada i neta.

Mentre col·locava la fletxa dins l'arc, vaig avançar un pas sense fer gens de soroll. Em vaig aturar i després vaig fer una altra passa, movent-me molt lentament. Davant meu, el terra del bosc era cobert de fulles seques i branquillons. Però jo era caçador. El millor del nostre poble. Hi passaria pel damunt com un fantasma.

Cada vegada que avançava, posava el peu ben pla sobre la catifa de color coure clapat. El temps s'aturava. El batec del cor se m'alentia. Els músculs se'm relaxaven i tenia la ment en calma.

I aleshores el vaig veure. No era gaire lluny. Era una silueta entre les branques.

Era l'animal més gros que havia vist mai; estava molt dret, amb altivesa, i girava el cap en la meva direcció. Tenia unes banyes enormes i d'una amplada com la dels meus braços estirats al màxim, ben bé.

Amb l'esquena ben dreta i respirant profundament, vaig aixecar l'arc i em vaig acostar la corda a la galta. Vaig tancar un ull i vaig apuntar, deixant anar l'aire dels pulmons a poc a poc.

Ara.

Quan vaig deixar anar la corda, la fletxa va brunzir pel mig del bosc. Va recórrer la curta distància en un instant, tallant l'aire, com un míssil mortífer de fusta i ploma, disparat amb certesa.

Però la fletxa va tocar una branqueta que penjava i es

va desviar cap a la dreta. Es va decantar, va giravoltar, va topar contra la soca d'un bedoll i va caure damunt d'un tou de fulles com si fos un branquilló innocent.

«Ostres.»

Immediatament vaig estirar el braç per agafar una altra fletxa, la vaig col·locar a l'arc, vaig apuntar i vaig disparar.

Aquesta vegada la fletxa va passar per entre les branques, però quan va arribar al cérvol ja havia perdut força. Quan va tocar l'anca posterior de l'animal, va rebotar i se la va empassar el sotabosc.

«No pot ser!»

M'hi vaig acostar una mica més i vaig tornar a disparar, aquesta vegada gairebé vaig tocar al punt on hi havia d'haver el cor de l'animal, però un cop més la fletxa no li va perforar la pell.

–Fracassaré –vaig dir, abaixant l'arc–. No passaré mai la Prova.

La realitat se'm va precipitar al damunt. No era el millor caçador del meu poble. Ni tan sols era el millor caçador de la meva edat. Era un inútil. El meu arc era més feble que el dels altres nois, perquè no tenia prou força per manejar-ne cap de més gros i tenia més mala punteria.

Em vaig encaminar cap a la silueta que hi havia darrere els arbres sospirant i arrossegant els peus. Des de lluny semblava un cérvol, però en acostar-m'hi em vaig adonar que no era més que una pila de bastons i molsa amb una flassada vella de color cafè tirada per sobre. El pare i jo l'havíem muntat el mes passat perquè jo practiquéss, allà mateix, entre els arbres de darrere de casa nostra.

Vaig dir quatre paraulotes i vaig posar una altra fletxa a l'arc per disparar contra el ninot a dos pams de distància. La punta de la fletxa va traspasar la flassada amb un espetec sord i es va enfonsar en el cor de la bèstia artificial.

Vaig brandar el cap. Potser me'n sortiria bé si pogués tirar de ben a prop. O potser, si tenia sort... O bé si...

Vaig sentir passes darrere meu.

Em vaig girar i em vaig esperar; sabia que era el pare pel ritme i el pes de les seves passes. Era un home corpulent, de passa llarga, però tenia els peus lleugers.

–Oskari –em va dir, apartant les branques cap a un costat i mirant-me–. Que fas unes pràctiques d'última hora?

Em vaig apartar els cabells dels ulls i vaig arronsar les espatlles, procurant ignorar la sensació d'angoixa pel que havia de venir. L'endemà feia tretze anys, però abans de poder-me convertir en un home, m'havia d'enfrontar a la Prova.

–Doncs... –va dubtar, com si no acabés de saber què em volia dir–. Tothom et deu estar esperant. Estàs a punt de marxar?

–Suposo que sí. –Però no em vaig moure d'on era.

Després d'observar-me un moment, el pare se'm va acostar i em va posar la mà sota la barbata perquè me'l mirés.

–Estigues tranquil –em va dir–. Te'n sortiràs.

Vaig fer que sí amb el cap i vaig intentar somriure. Però no tenia la impressió que me n'hagués de sortir.

El pla de les Calaveres

L'estómac se'm regirava com si fes tombarelles mentre deixava l'arc repenjat en un racó de la meva habitació i sortia de casa.

El pare ja m'esperava al tot terreny, amb el motor engegat, i feia repicar els dits sobre el volant.

–Vinga, va! –em va cridar des de la finestreta oberta–. Que ens n'hem d'anar!

Vaig tancar de cop la porta de casa i vaig córrer cap al cotxe, però quan vaig fer el tomb per obrir la porta de la banda del copilot, el pare em va mirar negant amb el cap.

–El dia de la Prova has de seure al darrere –em va dir–. Quan s'hagi acabat, podràs seure al davant com un home. Així és com es fan les coses.

Vaig pujar al darrere sense respondre-li. Feia molt de temps que no hi seia i em va fer sentir petit.

El pare va posar la marxa i va arrencar. Em mirava pel retrovisor i es passava els dits per la barba com si estigués reflexionant sobre alguna cosa.

–Ja sé que no tens ganes de fer-ho, però la tradició és la tradició.

–Sí que ho vull fer –vaig dir.

Va obrir la boca per parlar, però s’hi va repensar i va tancar la finestreta. L’aire fresc es va acabar de sobte i al darrere feia molta sensació de xafogor. L’aire era espès i feia pudor de botes velles.

Per tot el poble, al costat de la carretera plena de sots, hi havia cotxes aparcats que s’esperaven i quan els passàvem pel costat feien sonar el clàxon i es posaven a circular darrere nostre com una caravana. Jo procurava no pensar que tots em seguien a mi. Venien a la meva Prova.

–Fes l’ant –va dir el pare.

Vaig inspirar profundament, vaig fer cassoleta amb les mans al voltant de la boca i vaig intentar imitar el crit que ell m’havia ensenyat.

–Muuug! Muuug!

El pare va arrufar les celles.

–Bé, t’hi has acostat, però més aviat semblava un vell roncant. A veure si el cérvol et surt millor.

Vaig intentar fer aquell so, però el que em va sortir més aviat semblava el plany d’un gat ofegant-se. El pare va brandar el cap i va centrar l’atenció en la carretera.

Vaig tancar els ulls i vaig desitjar ser en un altre lloc.

–Em sap greu.

–Te’n sortiràs, Oskari –va dir per cinquena vegada o així.

Però més aviat semblava que es volgués convèncer a si mateix que jo no el desenganyaria.

–Tot el que necessites és al quad. Però si et recordes de tot el que t’he ensenyat, no et farà cap falta. A la meva època no n’hi havia, de quads per moure’s; només ens podíem refiar de les cames i ens espavilàvem la mar de bé. Molt bé, ara digue’m quines són les dues coses més importants.

–Mmmm...

–Vinga, va, Oskari. Les dues coses més importants.

–El ganivet...

–Sí.

–I l’equip per fer foc.

–Els portes?

–Aquí els tinc. –Vaig donar uns copets al ganivet que duia penjant del cinturó i després em vaig tocar la butxaca de la jaqueta, on duia un paquet impermeable amb l’equip per fer foc.

–Molt bé, noi. Mentre portis aquestes dues coses, pots sobreviure a qualsevol lloc i en qualsevol situació. Porta-les sempre amb tu. No te les posis mai a la motxilla i no les perdis. En plena natura, poden significar la diferència entre la vida i la mort.

–Només és una nit –vaig dir, intentant semblar valent.

–És igual. Amb una nit en plena natura ja n’hi ha prou. Qualsevol cosa es pot complicar: ja ho saps. El ganivet i l’equip per fer foc t’ajudaran a protegir-te, a escalfar-te i a alimentar-te tot el temps que et calgui. I a més a més tens l’arc, és clar.

L’arc. Només de pensar-hi se m’encongia l’estómac.

Vaig sospirar i em vaig girar a mirar per la finestra bruta del darrere, balancejant-me i sacsejant-me amb el moviment del cotxe. El poble feia estona que l'haviem deixat enrere, perdut entre els arbres, mentre ens enfilàvem pel vessant de la muntanya més alta d'aquella zona: el mont Akka.

Darrere nostre, el remolc que duia lligat damunt del quad del pare trontollava amb els bonys del camí. El quad es debatia amb les cadenes com si fos viu i estigués desesperat per alliberar-se'n. L'havia vist tota la vida per casa, aquell trasto verd amb la pintura pelada; el pare sempre l'estava arreglant o intentant comprar-ne peces de recanvi perquè no es podia permetre comprar-ne un de nou.

Darrere nostre venia la corrua de vehicles que ens seguïen: una caravana variada de camionetes descapotades i tot terrenys vells i rovellats. N'hi havia que anaven carregats de material i tapats amb lones que petaven amb el vent; altres conduïen caravanes atrotinades. Me'ls vaig estar mirant una estona i em vaig posar malalt només de pensar en els homes que hi anaven a dins: uns homes que pujaven a la muntanya per veure'm passar la Prova, uns homes que esperaven que fracassés perquè no era ni el més fort ni el millor en res.

La mare sempre deia que jo era de creixement lent. Quan tornava de l'escola ple de morats, em preparava un got de llet calenta amb cacau i em deia que només era qüestió de temps que em fes gran i fort com en Risto i en Broki i altres nois com ells, però que ells no serien mai tan llestos com jo. El pare somreia i li donava la raó.

–Més gran, més fort i més llest –hi afegia–. Algun dia seràs més que un caçador.

Però ara, després que la mare se n’hagués anat, ja no somreia gaire sovint.

A l’esquerra del camí, les penyes i els pins infinits quedaven engolits per la natura feréstega que s’enfilava pel mont Akka. Allà, el bosc esponerós de primavera era espès, fosc i ple de vida. En aquells moments no volia ni pensar què s’hi amagava: óssos que et podien arrencar el cap amb un cop de pota, llobatons ferotges de la mida d’un gos que podien trinxar ossos amb les dents. La mare també m’explicava històries sobre altres coses, com la d’Ajatar, la Diablessa del Bosc, que s’apareixia en forma de drac i et feia caure malalt només de mirar-la. I també hi habitava el *näkki*, que vivia als aiguamolls i als llacs, un monstre de forma canviant que s’esperava per arrossegar-te cap a una mort aquàtica. Tot contes per a nens, és clar, però a mi m’encantava que se m’assegués als peus del llit i me’ls expliqués abans de fer-me un petó al front i apagar el llum. Se sabia tots els contes.

–Estàs pensant en la mare –va dir el pare amb la veu greu–. T’ho endevino sempre.

No li vaig contestar.

–Jo també la trobo a faltar. –Era gairebé com un xiuxiueig, com si no ho volgués reconèixer.

A l’altra banda del camí hi havia un penya-segat abrupte que donava al buit. Si el pare girava massa en aquella direcció, cauríem pel voral i trigaríem una bona estona a tocar fons.

–Tinc una cosa per a tu –va dir el pare. Va obrir la guanterera i es va inclinar per remenar-hi a dins, però sense treure els ulls del camí. Hi havia tota mena de coses, allà: papers rebregats, cartutxos per a l'escopeta, una navalla vella amb el mànec d'os, cordills i un paquet de cigarrets encetat. Però en va treure un rotlle de paper rebregat i me'l va allargar, dient:

–Té. És per a tu.

–Què és? –vaig preguntar-li, i vaig allargar la mà per agafar-lo entre els dits tremolosos.

El paper era groguenc, com un pergamí antic. Era rígid però tenia rebrecs allà on l'havia aplanat per ficar-lo a la guanterera, i feia pudor de gasoil.

El pare va agafar el paquet de cigarrets i en va treure un. Després va llançar el paquet a la guanterera i la va tancar amb un cop. Va encendre el cigarret i va obrir la finestreta un parell de dits. El vent m'enviava el fum a la cara i em vaig apartar.

–Vinga –em va dir el pare–. Desplega'l.

Vaig dubtar un moment, després vaig inspirar profundament i vaig descargolar el paper per mirar el dibuix antic.

–És un mapa? –Vaig reconèixer un parell dels llocs que hi havia marcats. Veia el camí per on circulàvem i el bosc que s'estenia a la nostra esquerra. I a la base del mont Akka, en un punt elevat del peu de la muntanya, hi havia el pla de les Calaveres, que era on ens dirigíem. A baix de tot del mapa hi havia el nostre poble.

–Hi ha una creu vermella –va dir el pare.

Vaig passar el dit per sobre del mapa, resseguint els plecs i les arrugues del paper vell i rígid.

–Sí. Què és? –vaig preguntar-li sense deixar d’assenyalar la creu amb el dit. Es veia recent, com si algú l’hagués traçada amb un retolador.

–És el nostre secret –va dir el pare–. Un lloc on és molt segur que hi hagi cérvols.

Va deixar anar el volant i va obrir molt els braços.

–Parlo de cérvols de molt bona estampa, amb unes banyes ben grosses.

–Vols dir un terreny de caça secret? –Vaig observar la creu vermella; ja començava a percebre el misteri d’aquell lloc. Vaig recordar que la mare em deia sovint que el cérvol mascle seria el meu animal, que era el que el bosc em donaria.

–Exactament. Així que acosta-t’hi, espera’t fins a l’alba i mantingue’t sempre a recer del vent.

–D’acord, pare. –Vaig apartar els ulls del mapa i me’l vaig mirar.– Els sé cridar.

Però vaig veure la seva reacció. Em vaig fixar com aixecava les celles i apartava la mirada per fixar-la en el camí.

–El terreny de caça secret és en una plana gran, prop del cim de la muntanya –va dir–. Reposa abans d’arribar a dalt de tot i puja-hi a trenc d’alba. Trobaràs un cérvol i passaràs la Prova.

Reposar. A negra nit. Sol als boscos del mont Akka durant tota una nit. Feia quinze dies que gairebé no havia pensat en res més. Hi somiava i em despertava amb una sensació de pànic ficada al fons de l’estómac.

Vaig empassar saliva i vaig fer un esforç per agafar coratge, per a mi i per al pare. Allò era important per a tots dos.

–Pare?

–Mmm?

–Vull que sàpigues que... la Prova... la faré tan bé com podré.

–Ja ho sé, que ho faràs.

Vaig tornar a donar un cop d'ull al mapa i en acabat el vaig cargolar i me'l vaig ficar a la butxaca. Quan vaig tornar a aixecar la vista, el pare em mirava pel retrovisor.

–Però no sé si n'hi haurà prou...

–Si ho fas tan bé com puguis, segur que serà més que suficient.

El pare va assentir amb el cap i va fer un somriure forçat, però tots dos sabíem que el pare era un heroi, una llegenda, i que fes el que fes, per molt que m'hi esforçés al màxim, no seria mai prou.

El món es va enfosquir quan el camí va començar a serpentejar entre els arbres i el pare ens va conduir muntanya amunt. Vam continuar pujant entre aquella explosió de verds i marrons, envoltats de pins i avets, tan alts que havia d'enganxar la cara al vidre per veure on acabaven. L'olor fresca i dolça que entrava per la finestreta del costat del pare em recordava les matinades al bosc. Cada dia, durant el darrer mes, m'havia fet llevar amb la primera llum del dia i se m'havia endut al bosc de darrere de casa per fer pràctiques d'encendre focs i construir refugis. Em feia rastrejar animals i utilitzar camuflatges i disparar una fletxa

rere l'altra contra el cérvol d'imitació, fent servir el seu arc en comptes del meu. Però mai no havia tingut prou força per tensar el seu arc al màxim i sabia que això el preocupava tant com a mi.

El pare va aixafar la burilla dins el cendrer i va tancar la finestreta.

–Gairebé ja hi som –va dir.

Se'm va recargolar l'estómac i vaig haver de fer un gran esforç per assentir amb el cap.

–Sí.

Em vaig decantar cap a un costat per situar-me exactament darrere seu i vaig treure la foto que havia pispat del tauler del refugi dels caçadors. Era de la mida d'una postal, antiga com el mapa, i estava doblegada per la meitat. La vaig desplegar i vaig mirar amb atenció una foto del pare el dia que havia fet tretze anys. Dins d'un puny aguantava un arc gros i anava encorbat sota el pes d'un cap d'ós que carregava a l'espatlla. Em costava de creure que jo pogués arribar a ser tan fort i valent com ell.

–Els deixaràs parats –va dir el pare, com si endevinés el que estava pensant.

Vaig tornar a plegar la foto i me la vaig ficar a la butxaca en el moment que ell va aixecar la vista per mirar-me pel retrovisor.

–Has tret el cervell de ta mare, Oskari. Ets molt llest. Molt més llest que no era jo. I això té més importància que ser el més gran o el més fort, t'ho asseguro.

Però a mi no se m'acudia res més útil que ser el més gran i el més fort. El més valent, potser. O un rifle.

–Recorda't del mapa –va dir el pare–. No el perdis.

Com que anàvem al capdavant del comboi, vam ser els primers a arribar a dalt de tot del peu de la muntanya i dirigir-nos al pla de les Calaveres, a la base del mont Akka. A empentes i sotracs vam anar a fer cap a una gran clariana, plana i pedregosa, on no havia estat mai abans, tot i que els nois més grans me n'havien parlat. Estava envoltada gairebé del tot per un bosc espès i roques abruptes que sobresortien per totes bandes, però a la punta que teníem més a prop hi havia un precipici des d'on veia uns núvols espessos i inflats que acariciaven els cims llunyans de les altres muntanyes. El pare va conduir gairebé fins al marge, fent cruixir les pedretes soltes sota els pneumàtics; aleshores va girar el volant, va encarar el tot terreny cap al pla de les Calaveres i va apagar el motor.

A l'altra banda de la clariana, un núvol negre va emergir per damunt dels arbres. Es va enlairar ràpidament cap al cel gris violat amb un espetec i es va dissipar en un centenar de corbs. Van sortir volant en totes direccions fent cercles fins a parar-se.

Quan els homes del meu poble parlaven d'aquest lloc, s'hi referien com a un indret secret. Com si formés part d'ells. I tot i que uns quants amics meus me l'havien descrit i el pare havia intentat preparar-me, no m'havia imaginat mai que fos d'aquella manera.

La Prova

Al centre del pla de les Calaveres hi havia una plataforma molt gran feta de troncs morts de pi i bedoll. Era com una caixa gegant i entremig de les esclotxes de la fusta castigada per la intempèrie es podia veure la superfície llisa de les pedres grises que hi havia a dins per fer de suport.

Semblava que fos allà des de temps immemorials (com un gran altar preparat per al sacrifici), i vaig pensar quants nois devien haver portat fins allà i els hi havien fet enfilar esperant passar la Prova. Un cercle d'estaques de fusta vella envoltava l'altar. Eren uns pals de pi gruixuts com el meu braç, que m'arribaven fins a l'espatlla. N'hi havia d'altres d'escampats per l'esplanada, clavats a terra sense cap ordre en concret, tots amb una calavera al capdamunt. N'hi havia de petites, que eren de perdiu, de faisà o de conill; però també hi havia altres calaveres d'allò més impressio-

nants. Es podia veure el que quedava d'un cérvol, un parell de guineus, i fins i tot la calavera d'un cérvol mascle adult amb banyes i tot. I just davant nostre, dalt del pal més alt, hi havia la calavera d'un ós.

Estava atacada i esgrogueïda pel vent, la pluja i el sol i fixada dalt del pal amb la boca oberta, com si estigués deixant anar un gruny esfereïdor. Com si, fins i tot després de tant temps de la seva mort, encara estigués indignat pel que li havia passat.

La calavera era almenys tres vegades més grossa que la meua, i les dentasses corbes tan llargues com els meus dits. Unes dents que podien trinxar el cap d'un home o arrancar-li un braç amb la mateixa facilitat amb què jo podia trencar una branqueta de bedoll.

Vaig contemplar aquella calavera amb els pèls de punta.

Em tornava la mirada, amb els ulls buits.

–És la teua? –vaig preguntar al pare.

–Sí que ho és –va dir ell assentint, i va acostar la mà cap a l'ullal d'ós que duia penjat d'un cordó de cuir al voltant del coll–. Però no cal que sigui un ós. En Hamara va portar un cérvol, que ni tan sols era un mascle adult. I en Davi només va aconseguir caçar un parell de perdius.

Em vaig tornar a mirar les conques buides dels ulls de la calavera d'ós i em vaig preguntar què em donaria el bosc. Què em mereixia?

Van començar a aparèixer una filera de cotxes d'entre els arbres de darrere nostre i anaven avançant a poc a poc cap allà on estàvem aparcats. Van formar un semicercle encarats al pla de les Calaveres i els homes van anar sal-

tant dels seus vehicles. En pocs minuts n'hi havia almenys una vintena preparant-se per actuar com si tinguessin una feina a fer.

–Espera'm aquí. –El pare va obrir la porta i va saltar. Durant uns segons, el soroll dels homes va omplir el cotxe; després el pare va tancar la porta de cop i els sons van tornar a arribar ofegats. Em vaig sentir diferent de tots els altres. Com si no fos un d'ells.

El pare es va calar la gorra i es va cordar la jaqueta verda que duia damunt d'una dessuadora amb caputxa; en acabat es va dirigir cap a l'últim vehicle de la cua. Era un tot terreny vell, atrotinat i rovellat, que duia enganxada una caravana petita. En Hamara, el propietari, estava dret al costat del cotxe, amb els dos polzes amagats sota el cinturó, observant com els altres homes es posaven en moviment.

En Hamara era l'home més cepat que havia vist mai. Li passava més d'un cap, al pare. Duia una barba grisa deixada que li tapava bona part de la cara arrugada, i els cabells grisos, llargs i desgrenyats li penjaven per sota una gorra de llana negra espellifada. Anava amb una jaqueta de camuflatge mig descordada, i amb un jersei brut de color beix, que no aconseguia dissimular-li la panxa boteruda. Als peus hi duia unes botes grosses de goma. Portava una escopeta penjada de l'espatlla que es veia tan vella i atrotinada com ell.

El pare no n'estava gaire, d'en Hamara, sempre havia dit que era un vell rondinaire, però com que era el cap dels ancians del nostre poble no hi havia res a fer.

Van parlar un moment i després tots dos es van girar cap a on era jo. Em vaig adonar que el pare estava nerviós perquè s'escarbotava la pell del voltant de l'ungla del polze esquerre. Sempre ho feia quan l'amoïnava alguna cosa. La primera vegada que l'hi vaig veure fer va ser a l'hospital, quan la mare estava malalta, i es va encetar tota la pell del voltant. No semblava ni que s'adonés que s'hi havia fet sang.

En Hamara em va mirar fixament amb els seus ulls penetrants i llagrimosos, va tensar els llavis i va fer un cop de cap. El pare es va quedar quiet un moment, va abaixar al mirada cap a les botes i va tornar cap al tot terreny.

—Vinga, va, ajuda'm amb la tenda.

Un cop vam tenir la tenda muntada, el pla de les Calaveres era un formiguer d'activitat mentre els homes feien els preparatius, però no se sentia riure ni bromejar. Hi havia un ambient solemne i parlaven en veu baixa mentre en Hamara els donava instruccions perquè fessin una feina o altra.

El pare va anar a ajudar l'Efra a partir uns troncs de pi enormes per tirar-los a una foguera que cremava dins d'un cercle de pedres grosses. Uns altres muntaven refugis o arreglaven les caravanes o encenien teies i les clavaven a terra, tot i que encara trigaria unes quantes hores a fer-se fosc.

Era la primavera, però estàvem en un lloc tan alt i tan al nord, per damunt del cercle polar àrtic, que l'aire encara era força fred. Tots els homes portaven unes quantes capes de roba, amb jerseis, jaquetes i anoracs que encara

els feien semblar més grossos del normal. Se'ls veia peluts i lletjos i, encara que jo els veiés cada dia, aquell lloc els encomanava un aspecte salvatge inusual, com si acabessin de sortir del bosc. Portaven les escopetes penjades de l'espatlla i els ganivets al cinturó.

Allà també hi havia altres nois, tots més grans que jo, però no gaire més. Cap d'ells no parlava amb mi. Fins i tot els meus amics, en Jalmar i l'Onni, es limitaven a somriure o a fer un cop de cap quan ens creuàvem les mirades. Altres, com en Risto i en Broki, em miraven i murmuraven i es passaven un dit d'una banda a l'altra del coll.

Em vaig abaixar la gorra de llana fins a les orelles i vaig anar cap al remolc per fer veure que comprovava l'estat del quad. Com que el pare i jo ja l'havíem revisat abans de marxar, sabia que funcionava perfectament i que hi havia totes les eines al darrere, però no sabia què més fer amb el poc temps que em quedava abans de sortir. Aviat en Hamara em cridaria davant de tots els homes i totes les meves pors s'apoderarien de mi.

Com si volgués confirmar-me els pensaments, l'espetec sobtat d'un tret es va escampar per l'aire. Aquell so potent i agut em va fer saltar i vaig mirar cap a la plataforma mentre el tret ressonava pel pla de les Calaveres i se sentia retrunyir per tota la muntanya fins a fondre's en el no-res.

En Hamara era dret allà, mirant-nos des de dalt, amb l'escopeta a la mà dreta. La culata li reposava damunt de l'anca i el canó apuntava enlaire. Amb la mà esquerra aguantava un arc de caça de grans dimensions. Ell també es veia més gros, com si fos una espècie de bèstia prehistòrica.